

Noor de Jong

Onuitgesproken

Ze zeggen dat huizen ademen. Dat ze fluisteren als je stil genoeg bent. In deze kamer, waar het licht nauwelijks naar binnen valt, hoor ik soms iets tikken achter de muur. Ik heb het behang nooit durven lostrekken.

De trap kraakt nooit als ik naar boven loop. Alleen als ik terugkom. Alsof iets achter me aan komt, maar altijd net te laat. Ik heb het geprobeerd te filmen, maar de opnames zijn altijd leeg. Geen geluid. Geen beweging. Alleen mijn eigen ademhaling, die ik zelf niet herken.

*Elke trede weegt
Zwaarder dan de stap ervoor
Schuld kraakt onder mij*

Soms hoor ik stemmen in de leidingen. Geen woorden, geen ritmes. Enkel wartaal. Enkel gelispel. Enkel geluiden die 's avonds laat spoken in mijn gedachten. Ik heb de leidingen laten vervangen, maar het geluid bleef. De monteur zei dat hij iets voelde toen hij de kraan losdraaide, maar hij is nooit teruggekomen.

De kast op zolder is op slot. Niemand weet waar de sleutel is, ik heb hem ook nooit gezocht. Soms denk ik dat hij zichzelf sluit, elke nacht opnieuw. Alsof het huis weet dat ik niet klaar ben. Alsof het huis weet wat ik heb gedaan.

Ze zeggen dat stilte een prijs heeft. Sommige huizen worden niet gekocht, ze worden toegekend. Als dank. Als beloning. Als iets wat je blijft kwellen. Ik woon hier sinds de zaak gesloten werd. Sinds de handdruk in het echoende beton. Sinds ik zei wat ik moest zeggen.

*Het blijft mij volgen
stilte vult de kamers op
muren fluisteren
wat nooit is uitgesproken –
en het huis vergeeft nooit meer*

